

Un pobo pervive se mantén viva a memoria do seu pasado e non esquece o que é grazas ás xentes que o fixeron medrar.

A vila de Bueu, historicamente, estivo dependendo economicamente nunha grande parte dos sectores pesqueiro e conserveiro, actividade esta que vén de desaparecer no concello coincidindo co remate do século pasado. Corren agora tempos nos que estase a impoñer o sector da construción e a promoción inmobiliaria, ao tempo que o sector hosteleiro tamén depende da afluencia turística, sobre todo nos meses de verán.

Bueu ten unha situación privilexiada nun contorno natural único nas Rías Baixas. Unha ubicación que fixo que crecese grazas ao traballo dos mariñeiros, tanto nas flotas de baixura (artesanais), como de grande altura, e dos bateiros. Esta situación a carón do sur da entrada da ría de Pontevedra tamén fixo medrar o sector turístico e hosteleiro. O mar e a Ría convértense nos valores máis prezados da economía da maior parte dos habitantes deste concello.

O contorno natural do concello ten un potencial turístico innegable. Estamos a ofertar as nosas praias, das mellores das Rías Baixas e de toda Galicia, pero tamén debemos ofrecerlles algo máis aos nosos veciños e visitantes para que Bueu non sexa un lugar de paso e si un refuxio turístico de primeiro nivel.

A calidade turística de ofrecer praias en pleno centro urbano é un privilexio que poucas vilas e cidades teñen. Para os nosos veciños, para o turismo de familia ou para as excursións da terceira idade que veñen a Bueu a buscar a tranquilidade e a comodidade de gozar de sol e do mar sen necesidade de desprazarse fóra da centro, son fundamentais estas praias urbanas. Sobre todo agora que desapareceu a maior parte do foco contaminante dos verquidos dos ríos á praia da Banda da Ría.

O desenvolvemento turístico da nosa vila vese ameazado por unha serie de actuacións e vicios herdados do pasado que é necesario controlar. Ademais de manter un crecemento urbanístico axeitado, que non afogue o centro urbano da vila e a liña costeira do noso litoral, débese tamén evitar que as Administracións Públicas se convirtan nos inimigos do crecemento futuro de Bueu. Refírome ás obras portuarias feitas nestes últimos anos que veñen de provocar gravísimos e irreversibles danos ao noso litoral: a desaparición

da praia de Pescadoira, as ameazas de derrubamento do paseo marítimo por efecto das mareas ou o deterioro que está a sufrir a Praia de Beluso.

A estes graves problemas para o contorno natural únese a falta dunha clara oferta de lecer e espaxamento. Aos nosos veciños e aos turistas só lles estamos a ofertar as praias, os paseos pola fronte marítima, os miradores naturais en montes

As instalacións do estaleiro de Purro na Banda do Río son unha das actuacións máis necesarias e urxentes...

e no litoral, un ridículo número de parques no casco urbano, ínfimas instalacións deportivas ao aire libre e contadas visitas culturais, como á igrexa románica de Cela.

Bueu foi e será terra de mariñeiros. A súa vida económica está vencellada ao mar pese a que o paso do tempo nos quitara as fábricas de salazón, as industrias conserveiras de primeiro nivel e tamén ameace o futuro das flotas de grande altura e a pesca artesanal.

Neste camiño, Bueu debe manter todo aquilo que sexa parte da súa historia máis recente para evitar que se esqueza e só sexa un recordo fotográfico nunha postal antiga. Por iso se fai imprescindible recuperar para o patrimonio

municipal e público a fronte marítima da vila.

A recuperación pública do Museo Massó é unha aposta cultural e turística que pon a Bueu na rede de vilas museísticas galegas. Centos de persoas pasan cada ano polas súas instalacións para contemplar unha colección da cultura mariñeira e conserveira que, pese á merma de material sufrida no traspaso de mans privadas ás públicas, contén obras únicas no mundo. Unha instalación que desde a súa creación pola familia conserveira Massó estivo sempre catalogada como referente da vila e que, paradoxicamente, tiña moi restrinxidas as visitas polo seu carácter privado. Agora, cos anos que leva de funcionamento, compróbase que esta instalación goza da confianza do público e son moitos os seus visitantes ao cabo do ano.

As instalacións do estaleiro de Purro na Banda do Río son unha das actuacións máis necesarias e urxentes. Este estaleiro, en estado de abandono, é unha mostra da tradicional carpintería de ribeira que forma parte da historia da nosa vila e da súa vida mariñeira.

A recuperación do estaleiro de Purro tamén debería acompañarse dunha actuación no aserradeiro de Freire, a punto de desaparecer por rematar a concesión pública para a actividade.

O estaleiro de Purro debe recuperarse e a súa rehabilitación debe pasar por facer unha reforma axeitada do galpón actual coa utilización de madeiras nobres, tellas do país e cristal. Unha instalación que se poida visitar por dentro e poida ser admirada tamén dende fóra, como un museo permanente e acristalado cara ao público. Unha instalación que tamén debería servir para revitalizar o barrio pesqueiro da Banda do Río tan carente de servizos e con necesidade de ter máis dotacións para o lecer cidadán.

O obxectivo da nova corporación e das administracións provincial, galega e central debe ser

converter unha vella carpintería de ribeira nun novo marco museístico que apoiaría e sería complemento das instalacións do Museo Massó, que agora adoece dunha falta de espazo que restrinxe o seu desenvolvemento e pon un corsé á incorporación de novos aparellos e obras vencelladas ao mundo do mar.

Nesta idea, coido imprescindible que as rehabilitadas instalacións do estaleiro de Purro deben converterse nunha exposición permanente do mundo mariñeiro: aparellos, ferramentas, planos e, sobre todo, as distintas fases de construción de barcos de madeira e a exposición dalgunha destas embarcacións, reconstruíndo se fose necesario algún dos nosos sinais de identidade, como os botes polbeiros ou as lanchas do xeito. Bueu ten que ter uns espazos físicos para expoñer a súa cultura mariñeira, como forma de evitar que se perda un xeito de vida vencellado ao mar, que tanto nos deu e tamén nos quitou.

Este novo espazo museístico sería o complemento perfecto tanto do Museo Massó como do labor das persoas que están a manter viva a cultura mariñeira e as embarcacións tradicionais. Como a Asociación Os Galos de Bueu, que organiza, entre outras actividades, os Encontros anuais de barcos tradicionais. Complementar o coñecemento do mundo mariñeiro tradicional e da construción dun barco co goce destas embarcacións nas augas da nosa ría é un privilexio do que non debemos privar aos nosos veciños e aos visitantes e turistas.

De aí que se faga vital, necesario e urxente reclamar que as nosas Administracións traballen na recuperación e rehabilitación deste estaleiro para a súa posta ao servizo dos cidadáns como un referente museístico máis da historia dos homes do mar e un exemplo do que foi a tradición mariñeira do noso pobo.

